

Η θρησκευτική εκπαίδευση κι ο προσηλυτισμός στα σχολεία

✘ «Δεν υπάρχει καμία ανοησία, όσο πρόδηλη κι αν είναι, που να μην μπορεί να εμφυτευτεί μόνιμα στο μυαλό του καθενός, αρκεί να ξεκινήσουμε να εντυπώνουμε πριν τη νεαρή ηλικία των έξι, με συνεχή επανάληψη και ύφος βαθιάς κατάνυξης».

Άρθουρ Σοπενχάουερ (Γερμανός φιλόσοφος)

Η ανάρτηση θρησκευτικών συμβόλων συνιστά μεροληψία υπέρ ενός θρησκειύματος· είναι μια δήλωση ισχύος· μια έμμεση επιβολή, κι επομένως περιορίζει την ελευθερία των πολιτών τόσο στην επιλογή θρησκειύματος όσο και στην εκδήλωση των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων. Όλοι γνωρίζουμε ανθρώπους που ορκίστηκαν στο ευαγγέλιο καταθέτοντας σε δικαστήριο, χωρίς να είναι στην ουσία χριστιανοί, απλά και μόνο για να μην διακινδυνεύσουν την ενδεχόμενη δυσμένεια ενός θρήσκου δικαστή. Πόσο ελεύθεροι μπορούμε να αισθανόμαστε να δηλώσουμε ότι δεν είμαστε χριστιανοί, σε έναν τόπο όπου τα χριστιανικά σύμβολα δεσπάζουν;

Πώς θα επιλέξει ελεύθερα ένα παιδί αν θα έχει θρήσκευμα ή όχι, και αν ναι, ποιο θα είναι αυτό, όσο ο εσταυρωμένος κρέμεται σε περίοπτη θέση πάνω από την έδρα; Πόσο εύκολο νομίζουμε πως είναι να πάρει κανείς μια θέση αντίθετη με την κρατούσα αντίληψη του κοινωνικού συνόλου; Πώς είναι δυνατόν να μην συνειδητοποιεί κανείς ότι τα σύμβολα και τα τελετουργικά ενός θρησκειύματος (σταυροί, εικονίσματα, προσευχές, αγιασμοί), όταν συνδέονται με χώρους όπου προσέρχονται αναγκαστικά όλοι οι πολίτες για εκπλήρωση των υποχρεώσεων ή για διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους (βλέπε σχολεία, δικαστήρια, αστυνομία, στρατός, δημόσιες υπηρεσίες), συνιστούν επιβολή αυτού του θρησκειύματος;

Ω φυσικά, δεν απαγορεύεται να έχεις άλλο θρήσκευμα ή να μην έχεις θρήσκευμα. Ας πάει όμως κάποιος να το πει αυτό σ' ένα παιδί, που κάνει τον σταυρό του την ώρα της πρωινής προσευχής στο προαύλιο, επειδή το κάνουν όλα τα παιδάκια, ενώ φαινομενικά κανείς δεν του το δίδαξε ούτε του το επέβαλε. Θα μπορούσε βέβαια να κάθεται μόνο του στην αίθουσα εκείνη την ώρα, ή να στέκεται δίπλα στους άλλους χωρίς να κάνει τον σταυρό του. Φανταστείτε ένα εξάχρονο παιδί, στην πρώτη τάξη του δημοτικού, σε έναν καινούριο χώρο, με καινούργια πρόσωπα, με πρωτόγνωρες υποχρεώσεις, να προσπαθεί να προσαρμοστεί σε όλα

αυτά, κι από πάνω να χρειάζεται να κάνει και δήλωση θρησκευτικών πεποιθήσεων -γιατί η αποχή από το χριστιανικό τελετουργικό είναι μια ιδεολογική δήλωση.

Η κάθε επικρατούσα θρησκεία είναι «επικρατούσα», βασιζόμενη στον απόλυτο προσηλυτισμό σε παιδιά μέσα στα σχολεία και σε ηλικία που δεν έχουν άμυνες απέναντι στις απίστευτες βλακείες που ακούν υπό το κύρος των «διδασκάλων». Το ποια θρησκευτική πεποίθηση (τι όρος κι αυτός) θα αναπτύξουν τελικά, σχετίζεται μόνο από το θρησκευτικό καθεστώς που επικρατεί στον τόπο που έτυχε να γεννηθούν.

Δεν έχουμε την εντιμότητα να μεγαλώσουμε τα παιδιά μας ενθαρρύνοντας τα στην λογική σκέψη, αντιθέτως επιτρέπουμε να υποβάλλουν στο παιδικό τους μυαλό την ιδέα του ενδεχομένου αιώνιου βασανισμού τους στις φωτιές της Κόλασης αν δεν είναι πρόθυμα ποιμένα και πνευματικοί υπόδουλοι της όποιας θρησκευτικής εξουσίας.

Επιτρέπουμε να περνάει ως «γνώση» στο μυαλό των παιδιών μας, τα γελοία παραμύθια πρωτόγονων και αμόρφωτων φυλών της Μέσης Ανατολής περί ενός παντογνώστη θεού, που παρ' ότι εκ των προτέρων γνώριζε τι ακριβώς θα συνέβαινε με τους ανθρώπους, τελικά τους δημιούργησε και μετά θύμωσε επειδή έκαναν αυτό ακριβώς που γνώριζε ότι θα κάνουν και τους καταράστηκε και τους έδιωξε και τους ονόμασε αμαρτωλούς σε ένα βαρύ αμάρτημα που για να τους το συγχωρέσει έπρεπε κάποιος που ονόμασε υιό του, να βασανιστεί και να σταυρωθεί από τους καταραμένους αυτούς αμαρτωλούς.

Επιτρέπουμε να περνάει ως «γνώση» στο μυαλό των παιδιών μας ότι η γη είναι ένα επίπεδο πράγμα που αποτελεί το κέντρο του κόσμου και ότι ο ουρανός είναι «θόλος» στολισμένος με κάποια μικρά φωτεινά πραγματάκια και ότι υπάρχουν κάπου εκεί κάποιοι άγγελοι που παρ' ότι είναι άυλοι έχουν κάτι μεγάλες φτερούγες για να μπορούν να πετούν και ενίοτε κρατούν κι ένα φλεγόμενο ...σπαθί.

Επιτρέπουμε να περνάει ως «γνώση» ότι κάποτε κάποιος (Ιησούς του Ναυή) έκανε μια προσευχή και η γη σταμάτησε να γυρίζει προκειμένου να διατηρηθεί η ημέρα όσο οι δικοί του έσφαζαν τους εχθρούς τους και ότι ο άγιος Γεώργιος σκότωσε τον δράκο και έσωσε την βασιλοπούλα... και αμέτρητες άλλες ηλιθιότητες που μόνο χυδαία και διεστραμμένα μυαλά θα μπορούσαν να επινοήσουν.

Δεν υπάρχει ένα σημείο που θα πρέπει επιτέλους να νοιώσουμε μεγάλη ντροπή; Δεν αισθανόμαστε αισχροί και ασυγχώρητοι προδότες απέναντι στην παιδική τους

αίσθηση είμαστε ότι πιο έμπιστο και σπουδαίο έχουν; Πως τα προδίδουμε έτσι αφήνοντας κάθε «πνευματικό» τσαρλατάνο να τα μετατρέπει σε ένα αποχαυνωμένο θρησκευτικό ποίμνιο;

Η εμμονή στις θρησκευτικές πεποιθήσεις και αιτιολογήσεις δεν απαιτεί καμία διανοητική προσπάθεια. Οι αμόρφωτες και απολίτιστες φυλές του Αμαζονίου και της Αφρικής είναι βέβαιοι για τα πνεύματα του δάσους και για τους θεούς που αστράφτουν και βροντούν. Όχι βέβαια λόγω ευφυΐας, αλλά λόγω άγνοιας και αμορφωσιάς. Και οι «μάγοι» των φυλών αυτών, ασκούν επιρροή στους τρομερούς αυτούς θεούς αποκτώντας έτσι κοινωνική θέση, συχνά ισχυρότερη ακόμα κι από αυτήν των φυλάρχων.

Και εμείς οι «ευφυείς» σεβόμαστε τους εδώ ρασοφόρους συνάδελφους τους διότι ασκούν επιρροή σε υπερφυσικές δυνάμεις για χάρη μας κι αν δεν το κάνουν, θα καταλήξουμε στα τάρταρα της Κόλασης. Αντίστοιχα με τους πρωτόγονους, η εδώ θρησκευτική εξουσία υπήρξε για χιλιετηρίδες ισχυρότερη των αυτοκρατόρων όπως και εξακολουθεί να είναι σαφώς ισχυρότερη των κυβερνήσεων.

Πως όμως μπορεί ακόμα και σήμερα να το κατορθώνει αυτό; Μόνο με τον έλεγχο της παιδείας.

Πριν προλάβουν τα παιδιά να αναπτύξουν λογική και κρίση.

Αν αυτό μοιάζει υπερβολικό σε κάποιους, ας δοκιμάσουν να εξηγήσουν πως τόσο ισλαμιστές (κάποιοι με αρκετή μόρφωση), ανατινάζονται για να σκοτωθούν μαζί τους κάποιοι άπιστοι γιατί ο Αλλάχ είναι μεγάλος και τους περιμένει με ανοιχτές αγκάλες στον Παράδεισο. Μπορεί στ' αλήθεια κάποιος να πιστεύει, ότι αυτό δεν έχει να κάνει με τον έλεγχο της δικής τους παιδείας και της «θρησκευτικής τους συνείδησης»;

Το θέμα να είναι ένα εξαιρετικά σοβαρό θέμα και ως τέτοιο θα πρέπει να αντιμετωπιστεί από όλους μας, όχι πια με λόγια αλλά με αποφάσεις που θα μπορούν να εγγυηθούν την πραγματική πνευματική υγεία των παιδιών μας, μέσα από την αγάπη τους στην λογική και την ελευθερία της σκέψης.